

Proloog

Ruim twintig jaar geleden, Bruchem

De drukke, opgewonden meisjesstemmen sterven weg. De oude, zware houten voordeur valt met een dreun in het slot. Het wordt stil. Doodstil. Met enkel haar handdoek, die ze krampachtig om zich heen geklemd houdt, komt ze de doucheruimte uit. Haar hart bonst onrustig. De kleedkamer is leeg. Helemaal leeg. Haar kleren, haar schoenen, alles is weg.

Een tl-balk aan het plafond knippert en maakt spookachtige schaduwen waardoor ze denkt dat er nog iemand naar haar kijkt. Het is slechts een net met vier basketballen erin. Ze is echt alleen. Ze laat zich op de houten bank vallen die langs de muur staat en bijt op haar trillende lip. Na de wekelijkse vrijdagavondtraining is ze voor de zoveelste keer het mikpunt van spot geworden. Kelly, de aanvoerster, heeft blijkbaar gezien hoe haar moeder door haar vriendin is thuisgebracht en in de auto met haar heeft zitten zoenen. Voldoende reden om haar uit te lachen. Opnieuw. Er is altijd wel iets wat ze vinden om haar te pesten. Eerst was het haar vader die wegliep met een andere vrouw. Toen was het haar vriendschap met een van de onderwijzeressen op de lagere school en nu weer haar moeders lesbische relatie. En er is niets wat ze eraan kan doen.

In aanwezigheid van Loes, hun trainster, houden de meiden zich wel in, maar die is direct om half negen vertrokken vanwege een afspraak, waarna haar teamgenoten vrij spel hadden.

Ze veegt over haar wang en huivert van de koude tegelvloer die haar blote voeten verkleumt. Ze moet naar huis, maar hoe? Zo, met enkel de handdoek om zich heen? Wat als iemand haar ziet? Toch kan ze moeilijk de rest van de avond en nacht hier in de oude schoolgymzaal blijven zitten. Er is geen telefoon om iemand te bellen en omdat het vrijdagavond is, kan het wel tot maandag duren voor er iemand komt. Tegen die tijd heeft haar moeder haar ongetwijfeld al gemist. Het vooruitzicht van politie die haar komt zoeken, veroorzaakt een zucht van afschuw. Bovendien moet ze dan ook haar moeder vertellen dat ze wordt gepest.

Er drupt een traan op haar been en ze staart naar de glanzende druppel terwijl ze probeert te bedenken wat ze kan doen. Ze vermoedt dat het

inmiddels ver na negenen is. Buiten is het donker en de gymzaal ligt niet heel ver van haar huis vandaan. Slechts twee straten. Misschien kan ze ongezien thuiskomen. Maar misschien staan de meiden wel buiten te wachten om haar opnieuw uit te lachen als ze met enkel een handdoek om zich heen de deur uitkomt. Ze moet er niet aan denken, maar ze kan hier ook niet blijven zitten. Ze rilt. Er brandt geen verwarming meer in de kleedkamer. Die schakelt automatisch na de training uit. Het wordt koud. Te koud om te blijven. De handdoek houdt haar onmogelijk warm. Er zit niets anders op dan te gaan.

Ze komt van de bank en klemt haar hand om de handdoek die net te klein is om boven haar nog bescheiden borsten vast te knopen. Gelukkig is hij wel zo breed dat hij tot over haar billen valt, dat is in elk geval iets. Jemig, ze hebben zelfs haar schoenen meegenomen, wat een trutten! De ruwe kokosmat die in het halletje ligt, voelt pijnlijk aan onder haar blote en inmiddels ijskoud geworden voeten. Ze staat bij de deur. Met trillende vingers - van kou of angst? - draait ze de koperen deurenknop om en opent de deur op een kiertje. Gaat ze echt? Heeft ze een keus? Ze werpt een voorzichtige blik naar buiten en herademt. De straat ziet er verlaten uit. Ze hoeft niet ver. Twee keer de hoek om en dan is ze thuis. Hopelijk heeft haar moeder de achterdeur nog niet op slot gedaan zodat ze stiekem naar binnen kan sluipen. Haar sleutel zit in de zak van haar jas en die hebben de meiden dus ook.

Ze zet een aarzelende stap over de drempel en huivert opnieuw in de koude wind die door de straat blaast. Die voert bladeren mee en er blijft er één op haar been plakken. Ze staart ernaar, een paar tellen niet in staat zich te verroeren, maar dan haalt ze diep adem. Ze trekt de deur achter zich dicht, die direct in het slot valt. Nu is er geen weg terug.

Zo snel als ze kan rent ze op haar blote voeten richting de zijstraat. Ze is bijna bij de hoek en bij het punt waar ze moet oversteken om de zijstraat naar haar huis in te gaan als ze een auto hoort naderen. Ze blijft staan, drukt zich tegen de heg van iemands voortuin in een poging zichzelf onzichtbaar te maken maar de auto stopt.

‘Tanja? Jemig, meid, stap in...’

Verbijsterd herkent ze de stem van Patricia, een meisje dat tot een jaar geleden bij haar in de straat woonde, maar inmiddels in Amsterdam

studeert. Jaren geleden heeft ze weleens op haar gepast wanneer haar moeder moest werken en zij nog te jong was om alleen thuis te blijven.

Ze werpt een angstige blik in de richting van de auto, maar haalt opgelucht adem als ze ziet dat Patricia alleen is. Ze heeft het raampje aan de bestuurderskant omlaag gedraaid en wenkt haar.

‘Schiet op, je bevriest zo.’

Op benen die trillen van kou en angst haast ze zich om de auto heen en trekt met bevende vingers het portier open.

‘Arm ding, je ziet blauw. Hier.’ Patricia reikt langs haar heen naar de achterbank en gooit een warme, wollen jas over haar heen, waarna ze het raampje dichtdraait en de auto weer...